

Jubileu 2025

www.jubileu2025.arqtgn.cat

ANY DE LA PREGÀRIA

L'Església en oració

El misteri i el do de l'oració

El concili Vaticà II, a la *Sacrosanctum Concilium* 83, ens descriu una síntesi admirable del do i del misteri de l'oració de l'Església amb les següents paraules: «El Gran Sacerdot de la nova i eterna Aliança, Jesucrist, assumint la naturalesa humana, ha introduït en aquest exili terrestre aquell himne que és eternament cantat al cel. Ell uneix a si mateix tota la comunitat dels homes, i se l'associa en entonar aquest cant diví de lloança.» L'oració és un misteri que té l'origen i les arrels en el Cor mateix de Déu, d'un Déu Pare que fa ressonar una única paraula: «Tu ets el meu Fill» (Sl 2, 7); d'un Déu Fill que respon amb una única paraula: *Abbà*-Pare. I aquest diàleg entre el Pare i el Fill en l'Esperit constitueix tota la vida de Déu. El Pare, donant-nos el Fill, ens ha donat el misteri de l'oració, la possibilitat d'entrar en íntima comunió amb Ell, perquè reflecteix el desig de Déu: viure amb nosaltres essent la font i l'origen de l'oració.

La meva casa és casa d'oració (Is 56,7)

Aquest Déu que prega i al qual volem pregar, té una casa: l'Església, la pregària de la qual és l'essència, la raó de ser i d'existir, una existència que Déu comença a construir quan, lliurement i per amor, va crear el cosmos, fonament de l'Església, la Casa on poder habitar i plantar la seva tenda entre nosaltres. La síntesi de tot el camí espiritual de cada persona és deixar-se trobar per Aquell que ens busca, i trobant-lo en la seva casa d'oració que és l'Església, deixar-l'hi habitar continuadament.

Aprendre a pregar

A aquesta invitació, en el seu origen, li va correspondre una resposta negativa per part dels nostres primers pares. Però Déu no va renunciar al somni de poder viure amb Ell. Gràcies a l'encarnació del Fill es va restablir el càntic: *Abbà*. Aquest càntic Jesús el va cantar durant tota la seva vida amb la cítara de la creu. Del costat traspassat del Senyor brolla l'única font: l'Esperit Sant. I Ell és qui ens ensenya a pregar. L'Esperit Sant, en hidratar els creients, els uneix al Crist per a poder cridar junts: "Pare." Per això és necessari que la gràcia de l'Esperit ens ensenyi a dir-ho com Jesús, que traduït en llenguatge humà correspon a la invitació del mestre a fer-se com els *infants*.

Càntic de l'Esposa

El desig de cantar un càntic uníson de l'Anyell amb nosaltres és fruit del misteri pasqual, un do que fa de la nostra fe cristiana un encontre viu amb Ell. La litúrgia és l'acció real de Crist que ens fa experimentar la seva presència entre nosaltres, una presència viva que trobem de manera excel·lent en l'Eucaristia, on Crist s'uneix de manera perfecta a l'Església cantant un càntic nou. Aquest càntic de l'Espòs i l'Esposa es fusionen en

una sola veu en l'Ofici diví esdevenint aquella multitud de vestits blancs i amb palmes que canten davant del tron esdevenint la felicitat de l'Església.

La litúrgia del Cor: la vida d'oració

Una forma incessant de pregària és la litúrgia de les hores. Malgrat això, cal oferir a Crist tota la nostra persona sense reserves per tal de poder dir constantment: *Abbà*. D'aquí que el desig d'estar units a Jesús només es pot veure realitzat en una vida de pregària constant. Signe d'això és la pregària incessant de l'Església, que sempre desitja l'Espòs. És un desig que l'Església pot trobar de manera lluminosa en dos llocs: en la litúrgia i en la vida contemplativa. Davant l'experiència, moltes vegades, d'un Déu que resta en silenci, aquest silenci ens ajuda a descobrir la nostra pobresa i la nostra necessitat de Déu.

El desert

L'espera del Senyor en la pobresa i en el silenci, la podem trobar si ens deixem conduir al *desert*. És allà on experimentem la nostra vulnerabilitat, i on ens trobem amb la nostra veritat. Conduïts per l'Esperit al desert, escoltarem la veu de Déu i rebrem el veritable rostre de Déu: el d'un espòs enamorat completament! Deixem-nos guiar per l'Esperit *ad interiora deserti* per tal de poder celebrar la Pasqua més perfecta.

La vida ressuscitada

La Pasqua permet que Crist viu, present i actiu continuï atraiant tota la humanitat cap a Ell. Per tant, la pregària és la porta que permet a Crist entrar en la nostra vida, portar-nos al desert per parlar-nos al cor, perquè qui prega tingui vida eterna, és a dir, passi amb Crist de la mort a la vida i pugui repetir amb sant Pau: «No sóc jo qui visc, és Crist qui viu en mi» (Ga 2,20).

La mare de l'oració

En aquest món hi va haver una persona que va viure per Déu amb el seu sí: Maria. Ella va permetre a la humanitat poder deslligar-se de la seva mudesa i cantar la lloança al seu Creador per Crist en l'Esperit Sant. És el Magnificat que l'Església canta a cada posta de sol. Maria és model de pregària, perquè és Mare de l'Únic que pot pregar i sap pregar.

Conclusió

Tot el nostre camí ens fa descobrir la importància de la pregària que tots estem convidats a fer-ne experiència. La pregària ens ajuda a descobrir la presència de Déu en la nostra vida. I l'Esperit Sant ens mourà en aquesta direcció si el deixem actuar per tal que ell sigui, en paraules de santa Teresa de Lisieux, qui ens faci experimentar: «Què li dius, a Jesús? No li parlo, l'estimo.»

Joan Miquel, pvre.

Doctor en Teologia sistemàtica